

POSTANOWIENIE

Dnia 22 sierpnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **M. T.**

skazanego za czyn z art. 226 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 22 sierpnia 2024 r.

zażalenia skazanego,

na zarządzenie Przewodniczącego VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Elblągu

z dnia 5 czerwca 2024 r., sygn. akt VI Ka 22/24,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Przewodniczący VI Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w Elblągu zaskarżonym zarządzeniem, na podstawie art. 422 § 3 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k., odmówił przyjęcia wniosku M. T. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Elblągu z 10 maja 2024 r., sygn. akt VI Ka 22/24, gdyż został złożony przez niego po upływie terminu zawitego.

Na to zarządzenie zażalenie złożył skazany nie zgadzając się z jego treścią.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Według art. 422 § 1 k.p.k. w terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku strona, a więc także skazany, może złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Uchybienie wskazanemu terminowi i złożenie wniosku o uzasadnienie wyroku po jego upływie stanowi, w myśl art. 422 § 3 k.p.k., podstawę faktyczną do wydania przez prezesa sądu, przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego (art. 93 § 2 k.p.k.) zarządzenia o odmowie jego przyjęcia.

Nie ulega wątpliwości, że w niniejszej sprawie zaszła wskazana okoliczność, uzasadniająca odmowę przyjęcia wniosku skazanego, w wyniku czego prawidłowo doszło do wydania zaskarżonego zarządzenia. M. T. został bowiem prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej, a także został pouczone o przysługujących mu uprawnieniach w postępowaniu karnym, w tym o możliwości sprowadzenia go – na jego wniosek - na rozprawę apelacyjną (k. 240). Oskarżony odebrał niniejsze zawiadomienie osobiście (k. 258), nie stawiał się jednak na rozprawę apelacyjną, nie wnosił także o sprowadzenie go na jej termin. Udział w rozprawie apelacyjnej 10 maja 2024 r. wziął natomiast jego obrońca ustanowiony z urzędu (k. 259, protokół rozprawy).

W tych realiach Sąd odwoławczy nie był zobligowany do doręczania oskarżonemu treści wyroku, gdyż nie zachodziły wobec niego okoliczności, o jakich mowa w art. 422 § 2a k.p.k. Zgodnie z tym przepisem, oskarżonemu pozbawionemu wolności doręcza się wyrok tylko wtedy, gdy nie ma on obrońcy, a także wówczas, gdy pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok, nie był na tym terminie obecny. Stosownie zatem to sytuacji procesowej oraz powołanego przepisu, nieobecność oskarżonego na ogłoszeniu wyroku nie rodziła po stronie sądu odwoławczego obowiązku doręczenia mu wydanego orzeczenia, ani także odrębnego pouczenia o treści art. 100 § 3 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 k.p.k.

M. T. mógł zatem skutecznie wystąpić z wnioskiem o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku Sądu Okręgowego w terminie 7 dni od ogłoszenia wyroku, a więc do 17 maja 2024 r. Skazany wniosek o doręczenie mu odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem złożył natomiast dopiero 24 maja 2024 r. (k. 278v koperta), co wskazuje, iż uczynił to po upływie tego terminu. Zarządzenie o

odmowie przyjęcia wniosku M. T. jest więc prawidłowe, gdyż przy zastosowaniu przepisu będącego jego podstawą nie ma znaczenia przyczyny uchybienia terminu, a jedynie fakt, że do uchybienia terminu faktycznie doszło.

Odnotować przy tym należy, że zgodnie z treścią art. 84 § 2 k.p.k., obrońca jest jedynie uprawniony, ale nie zobowiązany do pełnienia swych obowiązków obrończych po uprawomocnieniu się orzeczenia kończącego postępowanie. Z akt sprawy nie wynika natomiast, aby skazany domagał się wyznaczenia mu obrońcy z urzędu w zamiarze zainicjowania postępowania kasacyjnego. Sąd Rejonowy zarządzeniem z 20 czerwca 2023 r. wyznaczył wprawdzie M. T., na jego wniosek, obrońcę z urzędu w osobie adw. M. P. (k. 138), po tym jak postanowieniem z 17 maja 2023 r., po uzyskaniu opinii psychiatrycznej odnośnie oskarżonego stwierdzono, iż udział obrońcy nie jest obowiązkowy i zwolniono dotychczasowego obrońcę z urzędu wyznaczonego mu zarządzeniem z 23 września 2022 r. (k. 60). Z powołanego wyżej art. 84 § 2 k.p.k. wynika jednak, że obrońca nie miała obowiązku składać wniosku o uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego, gdyż postępowanie zostało prawomocnie zakończone, a jednocześnie na tym etapie postępowania Sąd II instancji nie miał obowiązku ponownego wyznaczania obrońcy z urzędu. Niezależnie jednak od tych okoliczności, jak już wyżej podkreślono, decyzja przewodniczącego wydziału w realiach procesowych mogła się odnosić jedynie do tego, czy wniosek o uzasadnienie wyroku jest wniesiony w terminie, a nie do innych okoliczności sprawy, w tym stanu zdrowia skazanego, czy też braku działania obrońcy.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

[PGW]

[ms]